

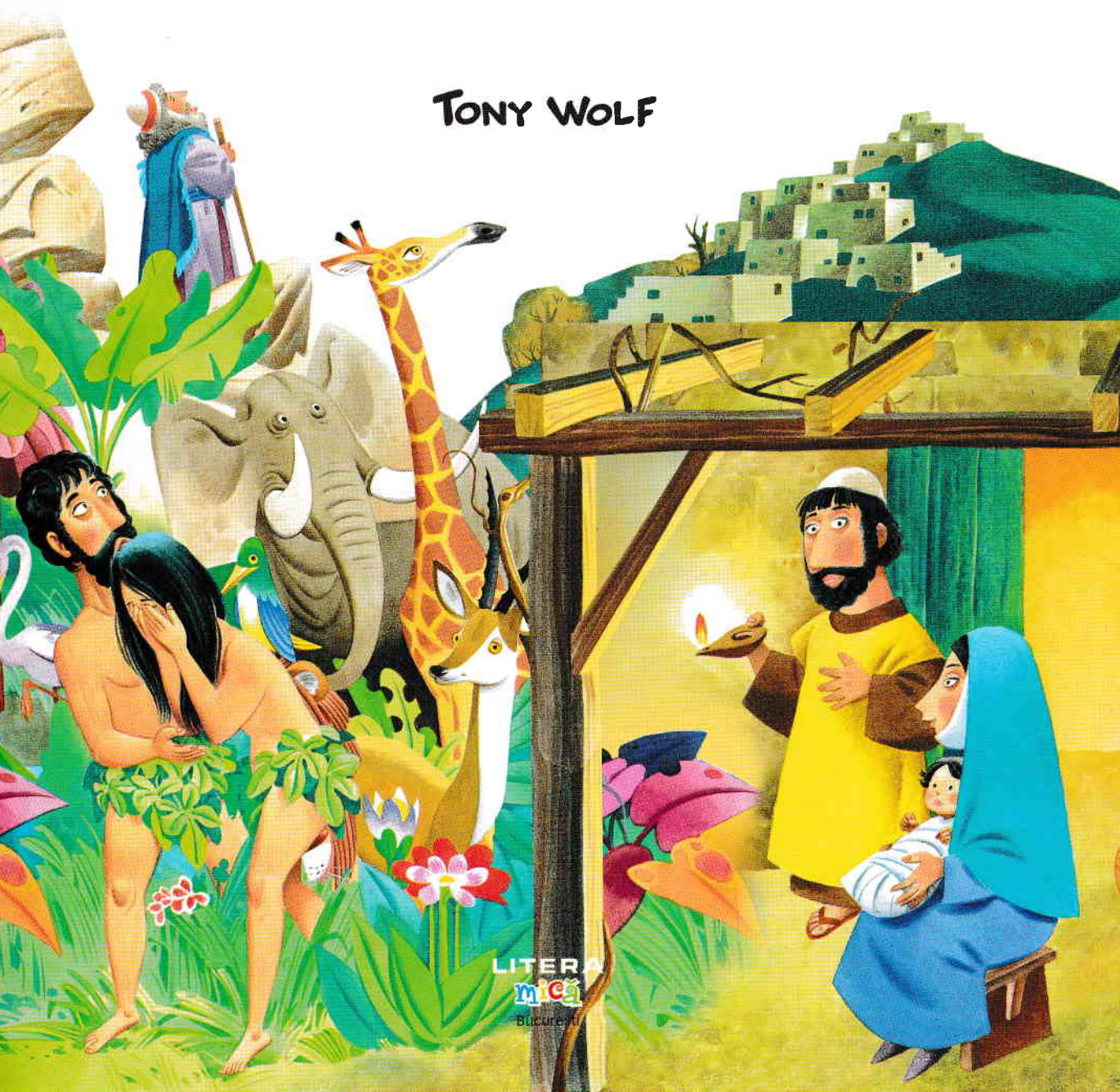
LIBRIS

We know
books

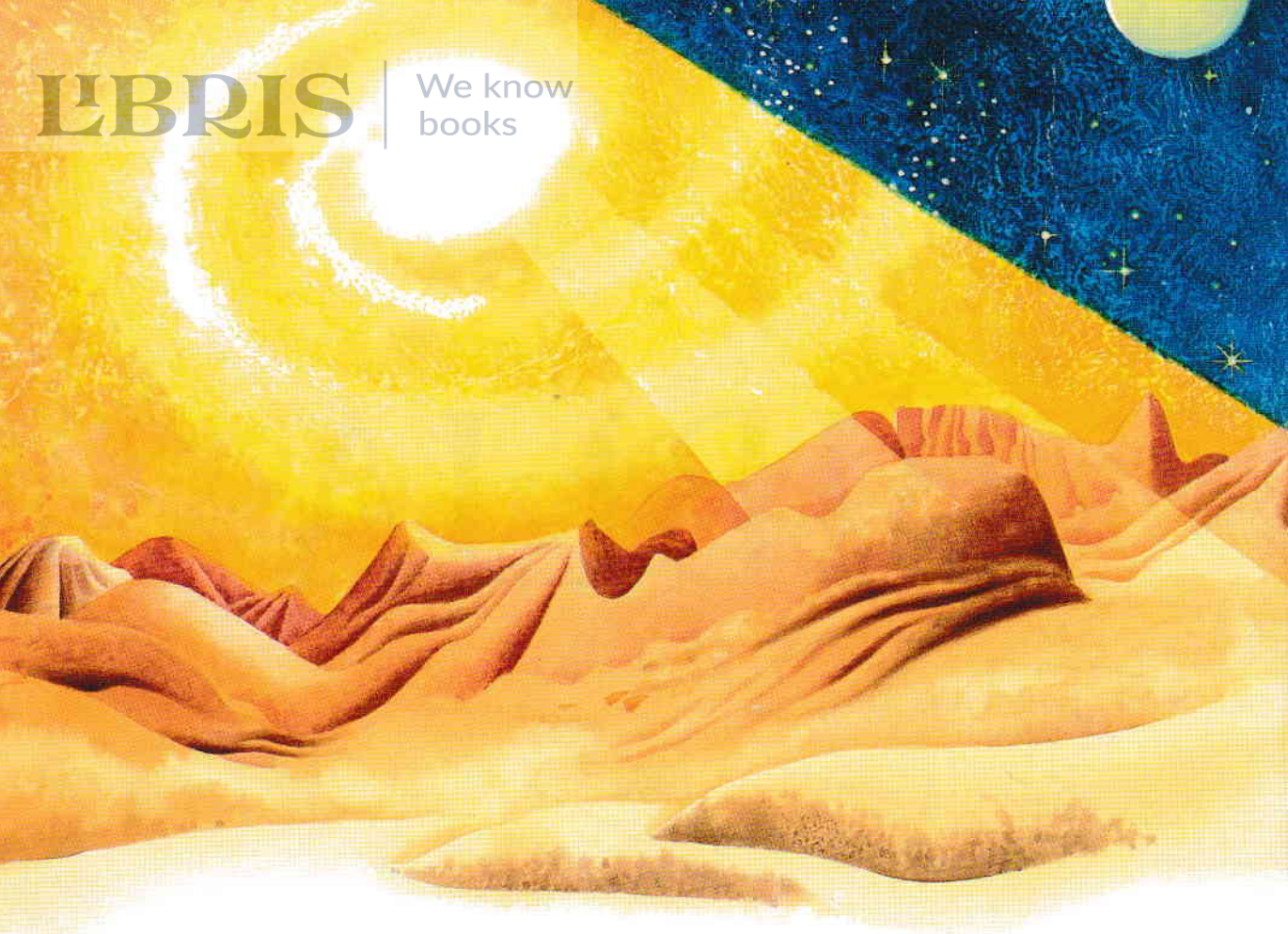
BIBLIA ȘI VIAȚA LUI ISUS

POVESTITE CELOR MICI

TONY WOLF

BIBLIA	3
CREAȚIA	4
ȘARPELE	6
CAIN ȘI ABEL	8
ARCA LUI NOE	10
SFÂRȘITUL POTOPULUI	12
TURNUL BABEL	13
AVRAAM	14
IACOV ȘI ISAV	16
IOSIF	18
IOSIF ÎN EGIPT	20
SCLAVIA EGIPTEANĂ	22
MOISE	24
ÎNCEPUTUL EXODULUI	26
PLĂGI ASUPRA EGIPTULUI	28
IEȘIREA	30
EGIPTENII ÎN MAREA ROȘIE	32
PORUNCILE	34
CĂLĂTORIA ȘI LUPTELE	36
TRECEREA IORDANULUI	38
IERIHON	40
IOSUA OPREȘTE SOARELE	42
GHEDEON	44
SAMSON	46
SFÂRȘITUL LUI SAMSON	48
RUT	50
SAUL	52
DAVID	54
DAVID ȘI SAUL	56
SOLOMON	58
ILIE	60
IOV	62
IUDITA	64
DANIEL	66
DANIEL ÎN GROAPĂ	68
TOBIT	70
RECONSTRUCȚIA TEMPLULUI	72
 VIAȚA LUI ISUS	 75

CREAȚIA

La început, Dumnezeu creează cerul și pământul. Pământul nu are formă, e un haos de pietre, nisip și apă; e un pustiu acoperit de un cer fără lumină. Dumnezeu spune: „Să fie lumină!” și o separă de întuneric; astfel apar ziua și noaptea. Apoi separă apa de uscat: așa iau naștere mările și oceanele, munții și câmpiile. Poruncește să crească pe pământ iarbă și copaci, să rodească flori și fructe; pe urmă împrăstie pe cer stelele, care să arate trecerea anilor, și, odată cu ele, astrele și planetele. Face Luna să lumineze noaptea și Soarele să lumineze ziua. Poruncește apoi ca apele și uscatul să fie populate de toate vietățile: păsări, pești, reptile, mamifere și, la sfârșit, spune:

– Să facem om după chipul și asemănarea noastră, ca să stăpânească peste toate vietățile mării și uscatului!

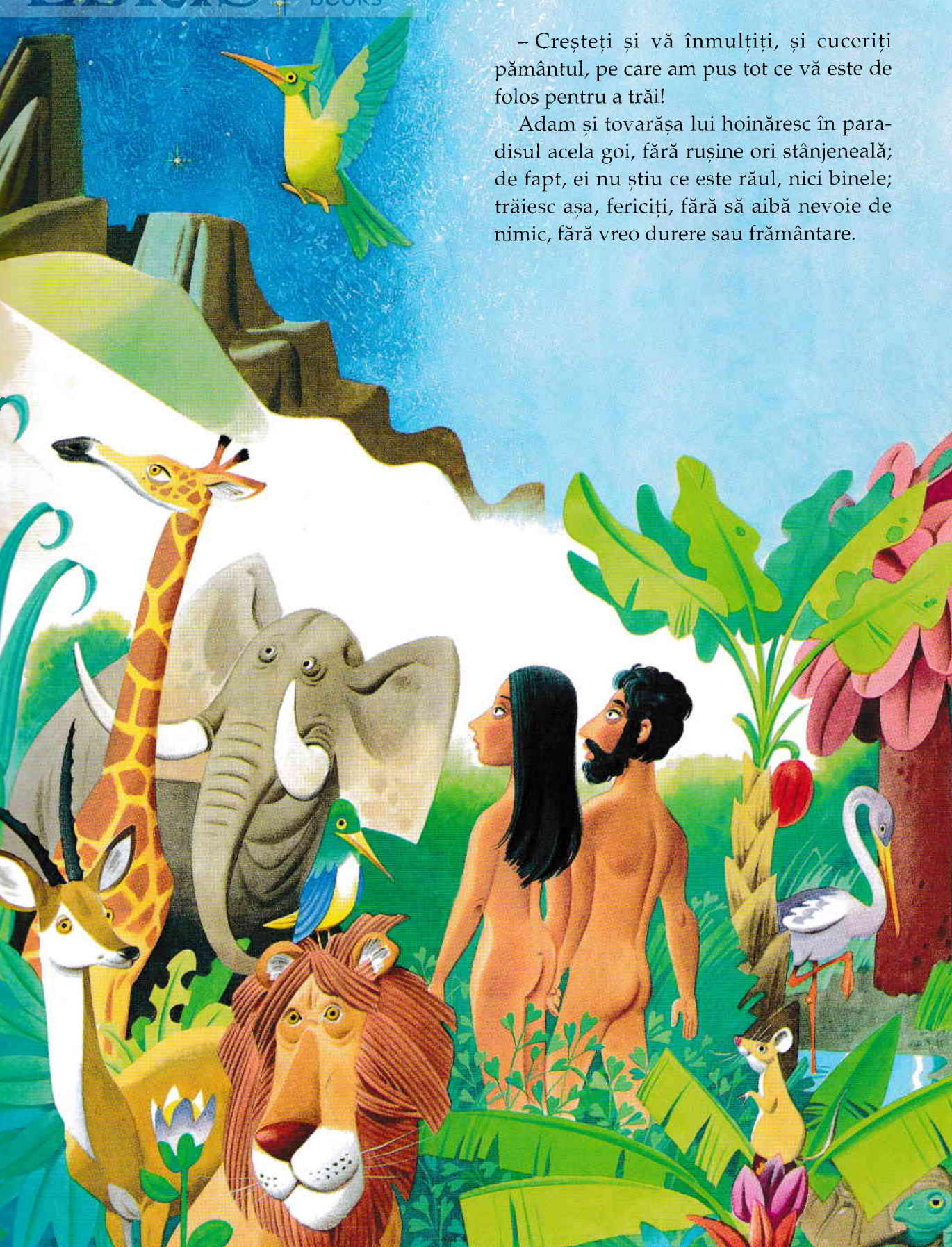
Așa că face bărbatul, și îl numește Adam. Pentru a-și arăta mărinimia, îl așază într-un colț de rai unde curg patru râuri cu apă limpede, unde sunt poieni luminoase și pomi roditori, cu miresme și umbre dulci, și cu flori de toate culorile. Printre pomii din acest paradis există unul ale cărui roade îi sunt interzise lui Adam: pomul cunoașterii binelui și răului. De fapt, Dumnezeu îl previne:

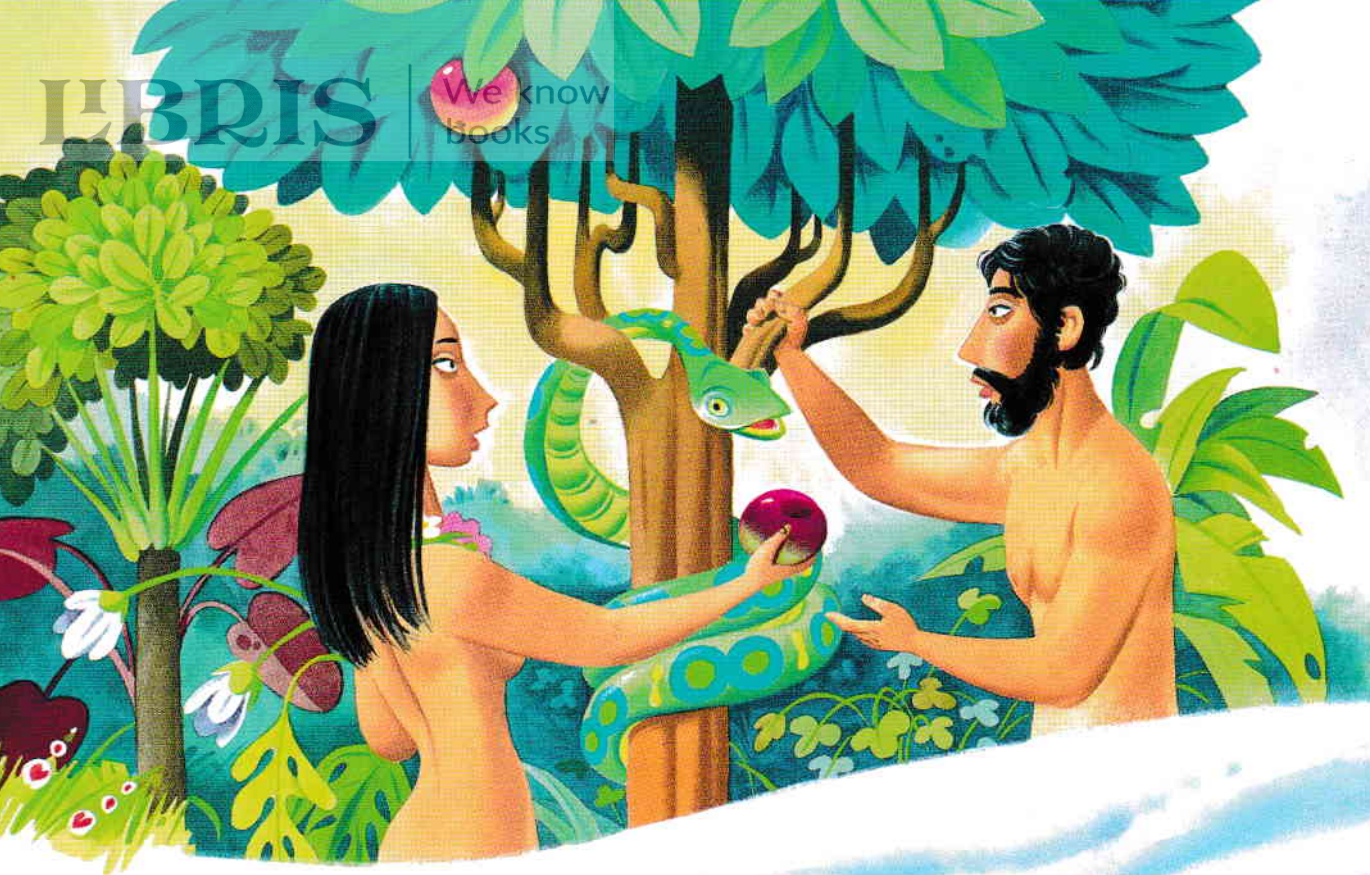
– Mănâncă tot ce vrei, dar nu te atinge de pomul cunoașterii binelui și răului, căci, altfel, vei muri!

Pe tărâmul acesta al armoniei, unde câinele este prieten cu pisica, leul cu gazela, Adam e singur. Atunci Dumnezeu, pentru a-i alina singurătatea, îi dăruiește un tovarăș: face femeia. După care îi binecuvântează pe amândoi:

– Creșteți și vă înmulțiți, și cuceriți
pământul, pe care am pus tot ce vă este de
folos pentru a trăi!

Adam și tovarășa lui hoinăresc în para-
disul acela goi, fără rușine ori stânjeneală;
de fapt, ei nu știu ce este răul, nici binele;
trăiesc așa, fericiți, fără să aibă nevoie de
nimic, fără vreo durere sau frământare.

ȘARPELE

Dintre toate animalele pe care le-a creat Dumnezeu, cel mai viclean și mai nelegiuit este șarpele. Astfel, într-o zi, după-amiaza, în vreme ce soarele strălucește sus pe cer, el îi spune femeii:

– De ce nu mâncați din roadele tuturor plantelor raiului?

– Mâncăm, mai puțin din pomul cunoașterii, de care Dumnezeu a poruncit să nu ne atingem, căci, altfel, murim.

– O, nici pomeneală să muriți, dimpotrivă, veți deveni la fel ca Dumnezeu, sâsâie lingușitor șarpele.

Femeia este foarte impresionată de vorbele lui și se duce la pomul cunoașterii binelui și răului, privindu-i fructele, care sunt frumoase și parfumate. Șovăie puțin, apoi ia unul și-l mănâncă. Pentru că, între timp, sosește și Adam, îi întinde și lui unul.

Durează o clipă.

Imediat ce iau prima îmbucătură, cei doi se privesc, văd că sunt goi și se rușinează; degrabă își acoperă goliciunea cu frunze de smochin. Când aud glasul lui Dumnezeu, care îi cheamă, se simt nesiguri și tulburați. În loc să răspundă cu seninătate, ca întotdeauna, se înfricoșează și aleargă să se ascundă; și pentru că Dumnezeu continuă să-i cheme, Adam spune:

– Suntem aici, o, Doamne, în tufișul acesta, pentru că suntem goi și ne e rușine să apărem așa în fața Ta.

Atunci, Dumnezeu înțelege că bărbatul și femeia i-au nesocotit porunca și exclamă supărat:

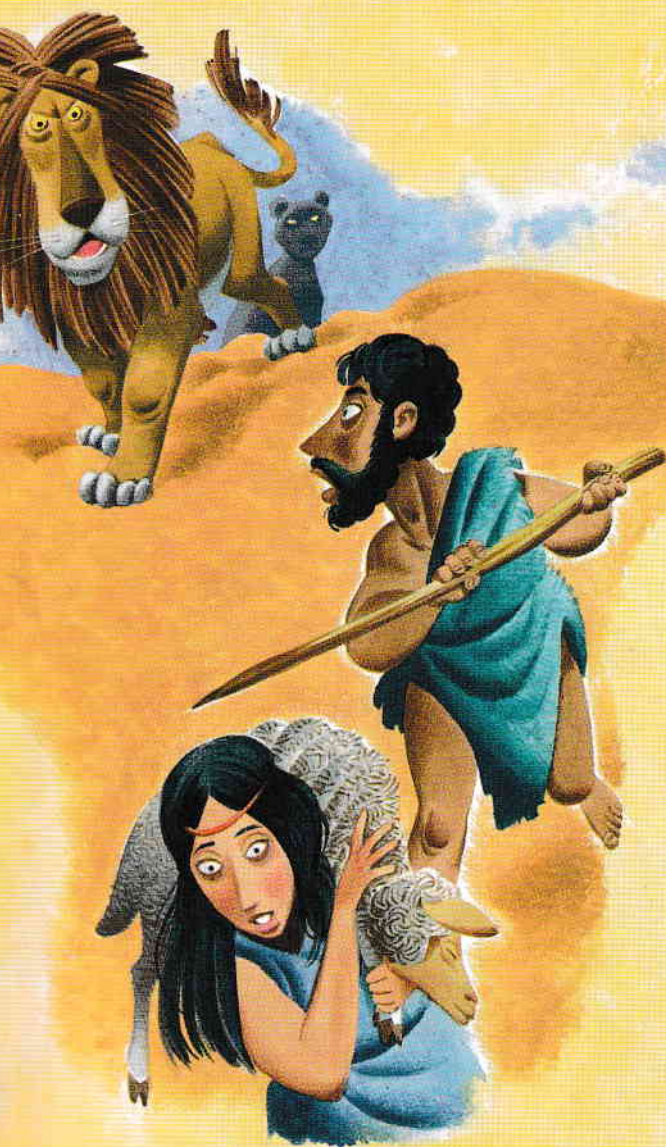
– Blestemul să se abată asupra voastră! În dureri vei naște copii, a zis către femeie. În sudoarea frunții îți vei câștiga de-acum

pâinea, până când te vei întoarce în pământul
din care ai fost zămislit, îi zice lui Adam.
Căci ține minte, omule: pământ ești
și în pământ te vei întoarce!

Pentru a-l crea pe om,
Dumnezeu a folosit lut și
tină, apoi, suflând asupra
lui, i-a dat viață. Acestea
fiind zise, Dumnezeu îi
alungă pe Adam și pe
femeia lui din paradisul
terestru și pune de strajă
la poarta raiului un înger
cu sabie de foc.

Adam îi dă femeii lui numele de Eva, care înseamnă „viață”, și începe să trăiască într-o lume care nu mai e, ca altădată, dominată de armonie și dragoste, ci împărțită între bine și rău. La asta a dus neascultarea față de Dumnezeu.

Ca să mănânce, Adam și Eva trebuie să muncească din greu pământul; ca să se apere de frig pe timpul nopții și iarna, trebuie să-și croiască haine din piei de animale. Încep să omoare vietăți, ca să se hrănească și să se apere, dar vine și ziua îngrozitoare în care se varsă sânge de om.

Mulți sunt copiii ai lui Adam și ai Evei; primii sunt doi băieți: pe unul îl cheamă Cain, pe celălalt, Abel. Acesta din urmă, cu suflet bun, e păstor; în schimb, celălalt, cu fire întunecată, cultivă pământul.

Într-o zi, Abel sacrifică spre slava lui Dumnezeu cel mai gras miel din turma lui, iar Cain aduce drept ofrandă roadele sărace ale pământului. Domnul, arătând că apreciază bunătatea sufletului lui Abel, își

îndreaptă spre acesta privirea și zâmbetul. Cain se simte nedreptățit și e măcinat de invidie. Atunci, Dumnezeu îi zice:

– De ce te-ai mâniat? Dacă bine faci, bine primești. Dacă faci rău, cazi în păcat.

Cain nu răspunde și ține în el furia și gelozia care, curând, se transformă în ură. Într-o zi, îi spune fratelui său:

– Abel, hai să ieșim la câmp!

Abel îl urmează fără să bănuiască nimic, dar iată că atunci când se îndepărtează

suficient de restul lumii, din nefericire, Cain îl atacă și îl omoară pe fratele său. Pe urmă fuge, convins că n-a fost văzut de nimeni, dar, curând, îl ajunge glasul lui Dumnezeu:

– Cain, unde este fratele tău?

– Nu știu! răspunde cu obraznicie asasinul. Eu nu sunt păzitorul fratelui meu.

– Ce-ai făcut? tună înfricoșător Domnul. Căci sângele fratelui tău strigă după mine din pământ! Blestemat să fii, fugar și răătăcitor prin lume, cât îți va fi dat să trăiești!

ARCA LUI NOE

Oamenii, toți urmași ai lui Adam și ai Evei, încep să se înmulțească și se răspândesc peste tot, populând întregul pământ. Numai că, odată cu trecerea anilor, aceștia se îndepărtează treptat de respectul și dragostea față de Dumnezeu, ca și când sângele vărsat de Cain ar fi căzut peste capetele lor. Astfel, pământul devine un regat al trufiei, al violenței și al păcatului. Atunci, Dumnezeu se căiește că i-a creat pe oameni și se gândește să-i pedepsească crunt. Dintre toți, unul

singur se bucură de mila Lui. Acesta e Noe, un bărbat înțelept, bun și drept, care, împreună cu familia, a trăit după voia Domnului. Și Dumnezeu i se înfățișează zicând:

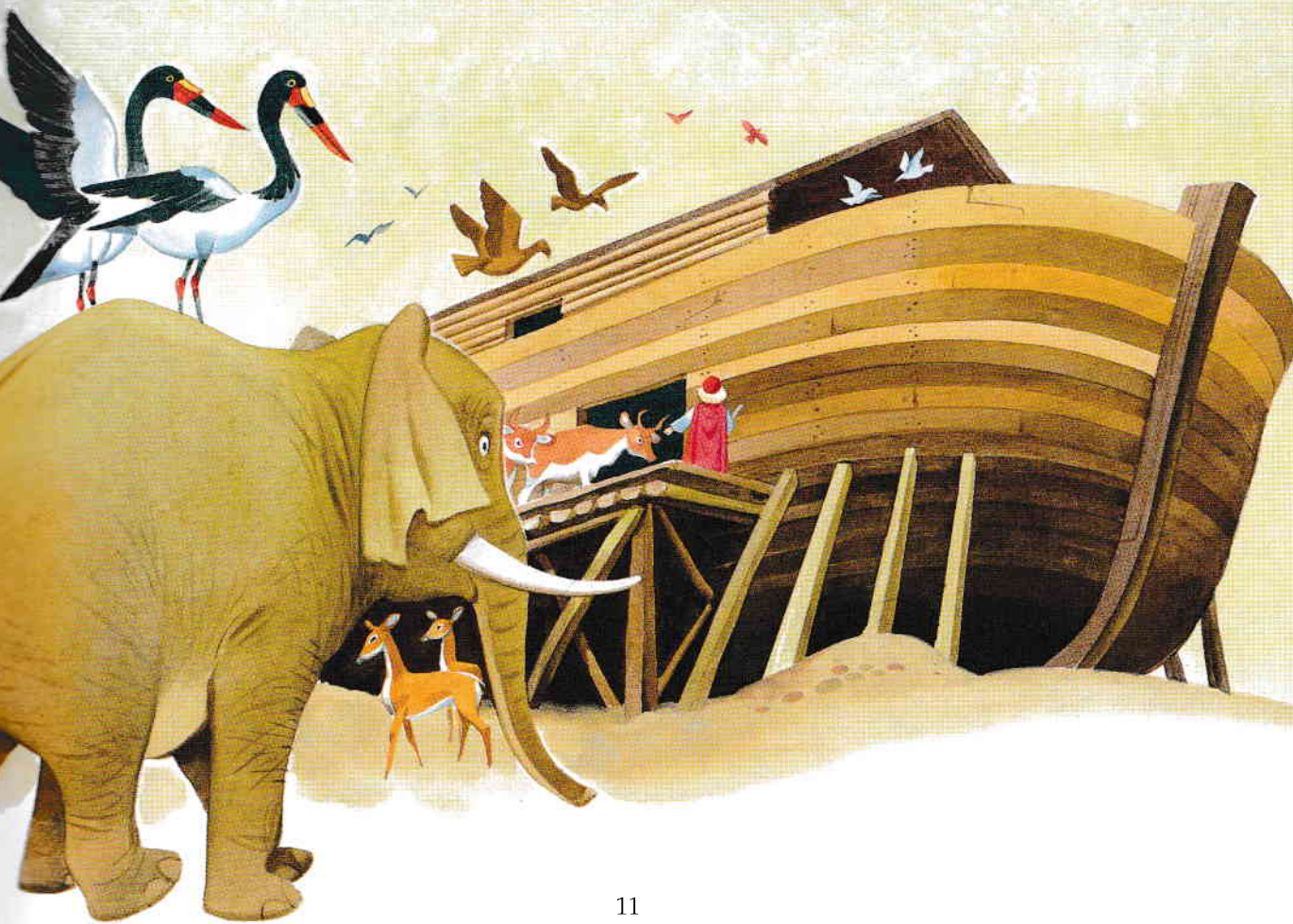
– Voi abate asupra pământului potopul, care va face să dispară orice urmă de viață, dar tu, Noe, construiește-ți o corabie, și fă-o să fie solidă și trainică. Urcă-i în ea pe fiii tăi, Sem, Ham și Iafet, cu femeile lor, și câte o pereche din toate vietățile, mascul și femelă, ca să se salveze odată cu tine.

Noe se pune imediat pe treabă și, alături de copiii lui, construiește arca după cum însuși Domnul îl îndrumase. Îi pune apoi pe copiii lui să îndrepte spre arcă toate viețuitoarele lumii: cele ce merg, cele ce se târăsc, cele ce zboară; feroce și blânde, domestice și sălbatice, mici și mari. Și toate urcă, supuse, nu se bat între ele, așa cum făcuseră până atunci. Și, în tot timpul acesta, cerul se acoperă de nori din ce în ce mai mult și tot mai tare se face auzit bubuitul tunetului.

Ultima pereche de viețuitoare abia apucă să urce pe corabie și Noe, să închidă ușa solidă a acesteia, că și începe să plouă torențial.

SFÂRȘITUL POTOPULUI

Despre ploaia aceea, oamenii cred la început că va fi trecătoare, dar când văd cum zilele trec și ploaia, în loc să se oprească, se întetește, îi apucă frica și se întreabă: „Ce ne așteaptă oare?” Plouă. Râurile și lacurile ies din matcă, oamenii își caută refugiu pe acoperișurile caselor. Și fiindcă nivelul apei continuă să crească, iată-i că se retrag înapoi-mânați pe dealuri, luând cu ei lucrurile și turmele.

Când și dealurile sunt acoperite de ape, disperați, se cațără pe munți. În tot acest timp, corabia plutește, se ridică din ce în ce mai sus, bătută de ploaia neconținută. Toți care se află înăuntru, oameni și animale, înțeleg că mânia lui Dumnezeu lovește îngrozitor lumea. Plouă patruzeci de zile. Apa acoperă totul, chiar și cele mai înalte piscuri ale munților. De pe fața pământului piere orice formă de viață. Totul nu este altceva decât o mare imensă, în abisurile căreia sunt îngropați oameni și animale. Nici păsările nu se salvează, pentru că nu mai găsesc loc unde să se așeze, ca să prindă puteri să zboare.

Atunci, Dumnezeu își amintește de Noe și hotărăște să oprească ploaia. Le poruncește vânturilor să sufle, și ele se stârnesc, despicând norii, astfel că albastrul cerului reapare din loc în loc; ploaia începe să se domolească, apoi încetează cu totul. Dar trebuie să treacă o sută cincizeci de zile până ce apele să se retragă, descoperind cele mai înalte vârfuri pustii ale munților.

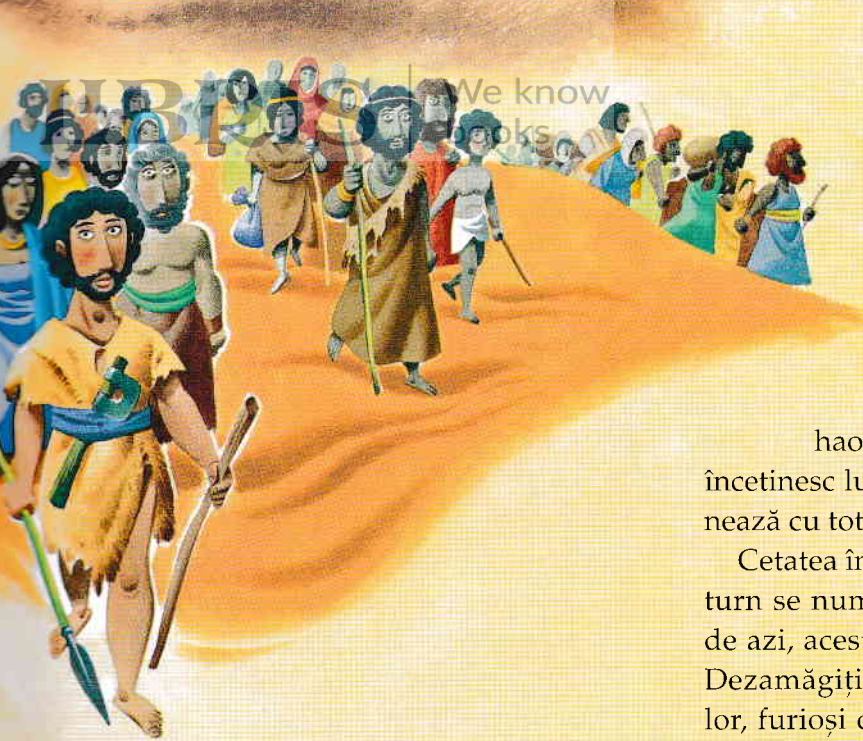
Arca lui Noe se oprește pe vârful muntelui Ararat. Atunci, Noe deschide hubloul corabiei și dă drumul unui corb, să vadă

dacă a mai scăzut apa, dar acesta nu se mai întoarce. Apoi trimite un porumbel, care se întoarce obosit, fiindcă nu a găsit niciun loc unde să se odihnească. Îngrijorat, Noe îl ia într-o mână și îl readuce pe arcă. Oare pământul va fi dispărut pentru totdeauna?

Noe mai așteaptă o săptămână și trimite iarăși un porumbel în recunoaștere. De data aceasta, el se întoarce aducând în cioc o ramură de măslin. Așadar, copacii au reapărut, în cele din urmă! Atât mesajul porumbelului, cât și marele curcubeu care strălucește în toată splendoarea pe cer sunt semn că mânia lui Dumnezeu a luat sfârșit. Apoi se aude o voce:

– Coboară din arcă, Noe, cu fiii tăi, cu soția ta, cu nurorile și animalele: fiecare să se ducă unde vrea și viața să-și reia cursul pe pământ!

TURNUL BABEL

Așa că, în cele din urmă, Noe coboară de pe corabie, și viața reîncepe. Păsările zboară, reptilele se îndepărtează târându-se, fiarele se întorc în deșerturile și pădurile lor. Din Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, apare lumea nouă, care populează pământul. Fiecare dintre cei trei frați își naște neamul și, conducându-l, o ia pe un drum diferit. Astfel se răspândesc oamenii în toate părțile și încep să se deosebească, deși se înțeleg între ei, pentru că au o singură limbă. Toți urmașii lui Noe se stabilesc pe o câmpie din Orient, în țara numită Senaar, unde se hotărăsc să construiască împreună o cetate care să aibă în centru un turn atât de înalt și de rezistent, încât să atingă cerul. Atunci, Dumnezeu își dă seama imediat că nu respectul și dragostea față de El, ci doar trufia și îngâmfwarea îi îndeamnă pe oameni să făurească această măreață lucrare, și decide să întrerupă înălțarea turnului către cer.

De data aceasta este îngăduitor și, în loc să-i pedepsească aspru pe oameni, luându-le viața ori bunurile, se limitează să-i

zăpăcească. Așadar, fiecărui neam îi dă o limbă diferită, pe care celelalte neamuri să nu o înțeleagă. Ca atare, tâmplarii vorbesc, dar zidarii nu-i înțeleg, arhitecții dau ordine, dar nimeni nu le pricepe. Muncitorii, în haosul acela de glasuri și de limbi, încetinesc lucrul și, foarte curând, abandonează cu totul.

Cetatea în care urma să se înalte mărețul turn se numește Babilon. Chiar și în ziua de azi, acest cuvânt înseamnă „confuzie”. Dezamăgiți că nu au reușit în încercarea lor, furioși că nu se mai pot înțelege între ei, deveniți dintr-odată străini, căci așa sunt cei care vorbesc limbi diferite, oamenii din fiecare neam se separă și pleacă să locuiască pe pământul lor. Așa încep să vorbească despre „pământuri străine”...

